

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Dubský: Ostravar 2025 (pátek 28.11.)

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 02.12.2025 11:35, Datum importu: 02.12.2025 11:46, Zdroj: nadivadlo.blogspot.cz, Autor: Ošklivec Komorní, Periodicita: Denně, Provozovatel: nadivadlo.blogspot.cz, Země: CZ, GRP: 0, OTS: 100, RU/den: 100

Pley Boyz (Divadlo loutek) Pozdě přichází (Divadlo Petra Bezruče)

Ošklivec (Komorní scéna Aréna)

Ptáčci (**Národní divadlo moravskoslezské**)

Pley Boyz U inscenace Divadla loutek začnu obligátním prohlášením, že nejsem cílovou skupinou a nedokážu odhadnout, jak působí na diváky 13+, kterým je primárně určena.

Pley Boyz řeší na ploše necelé hodiny docela dost témat, z nichž stěžejními se zdají vztah dospívajících s rodiči a problém radikalizace mladých mužů na internetu. Režisér Jiří Ondra se snaží inscenaci rozpochybovat a nabízí řadu povedených scénických řešení, z nichž jsem měl ovšem dojem, že pouze zakrývají problematičnost dějového oblouku a způsob, jakým jsou témata uchopena. Najdeme zde totiž velké množství různých klišé a tezovitých prohlášení. Hlavní postava dospívajícího mladíka je zpočátku rozdělena mezi čtyři herce, tento princip je ale postupně bez zřejmého důvodu opouštěn. Nejprve je zobrazen jeho problematický vztah s otcem, který je sám takovým velkým dítětem a nedokáže reagovat na synovy potřeby. Když se mladík nedostane na gymnázium a rozejde se s ním přítelkyně, začne hledat útěchu v manosféře, v internetových diskuzích, v nichž se sdružují mladí muži našťvaní z různých důvodů na celý svět. Radikalizace proběhne velmi rychle, ještě nepravděpodobněji pak vyznívá jeho opuštění tohoto toxického prostředí a urovnání vztahu s otcem. Ničím nemotivovaný happy end už tak vachrlatý koncept inscenace ještě více problematizuje.

Pozdě přichází Hra kanadského autora Jordana Tannahilla, kterou Bezruči uvedli v české premiéře, na první pohled hodně připomíná úspěšného Boha masakru Yasmíny Rezy. Modelová situace, v níž se scházejí dva rodičovské páry – v tomto případě Filip s Vandou, jejichž syn Adam před časem spáchal sebevraždu, a Viktor s Tamarou a synem Patrikem, který patřil ke skupině, jež Adama šikanovala – se však tentokrát ubírá poněkud jiným směrem. Autor se nesnaží obnažit nejskrytější pohnutky jednání postav, mnohem víc ho zajímá zvolená výchozí situace, v níž se pokouší odhalit řetězec událostí, který k tragické události vedl.

Inscenace má pozvolný začátek a osobně mi docela dlouho trvalo, než mě představení „vtáhlo“. Konverzace je zpočátku rozpačitá, je znát, že postavy se nechtějí ostatním otevřít, některé jen plní společenskou povinnost. Velkým kladem je ambivalentnost postav, s nimiž si dokázali herci velice dobře poradit. Stejně jako se otáčí scéna, mění se i divákův úhel pohledu v závislosti na tom, která z postav zrovna příběh prezentuje. Postoje a motivy všech jsou snadno pochopitelné a divácké sympatie se přelévají. Ačkoliv si člověk říká, že by měl nejvíc soucítit se zdrcenou Vandou (skvěle proměnlivá Alexandra Palatínusová), její krutost, s níž se chce pomstít za smrt syna, to v mnoha scénách neumožňuje.

Přes neshody zůstává vzájemný dialog rodičů až do konce distingovaný, po výbuchu emocí následuje vždy uklidnění situace. Je zřejmé, že schůzka nic nevyřeší, jen obnaží stále čerstvé rány. Směřuje k výrazně katarznímu závěru, který na diskuzním semináři dramaturg Jan Šotkovský trefně pojmenoval frontálním útokem na city. Nemám v divadle takové momenty příliš rád, proto mi mnohem dojemnější než závěrečné objetí Vandy s Patrikem přišla předcházející scéna, v níž rodiče koukají na YouTube na taneční video svého mrtvého syna a skrze slzy se dere na povrch očistný smích.

Pozdě přichází otevírá závažná témata šikany, sebevražd mladých lidí a podceňování varovných signálů, které ukazují, že je něco v nepořádku. Inscenace režiséra Jana Holce vyniká především hereckou souhrou a emocionálně působivou gradací děje.

Ošklivec Druhou hrou Mariuse von Mayenburga uvedenou na letošním Ostravaru byl Ošklivec, což je dramaturgická sázka na jistotu. Absurdní komedie o ztrátě identity ve světě, který klade důraz na povrchní pozlátka. Spousta úderných

a vtipných replik, a zároveň odlišštěný svět, v němž se příběh odehrává, nahání hrůzu. Přišlo mi, že v ostravské inscenaci Pavla Gejguše občas nebyly úplně dotažené střihy z jedné situace do další, možná i proto, že byli herci vedeni k menší míře grotesknosti, než bývá pro tento titul obvyklé. Ošklivec je hra, kterou stále dává smysl uvádět, viděl jsem ale již lepší zpracování. Ptáčci Zpočátku to vypadá, že Ptáčci kanadsko-libanonského dramatika Wajdiho Mouawada budou jakousi izraelsko-palestinskou variací na Romea a Julii (hra vznikla v roce 2017 a slavila úspěch v řadě evropských divadel, u nás ji **NDM** uvedlo v české premiéře). Brzy se ovšem ukáže, že je konstruována mnohem rafinovaněji. Mouawad sice využívá konkrétní realie, ale dává příběhu i mysteriózní rovinu, jež text posouvá až někam k magickému realismu říznutému antickou tragédií. Komplikovaná struktura hry je plná dlouhých monologů, inscenaci Aminaty Keity se ale daří - i díky nepředvídatelnému směřování děje - udržet diváckou pozornost (ačkoliv si myslím, že drobné zkrácení by přes tři hodiny dlouhému kusu prospělo). Režisérka zachovala určitý distanc, mnohé scény působí chladně, což mi ovšem v konečném důsledku přišlo jako rozumné řešení, které je kontrapunktem k textu, jenž v sobě nese značnou dávku patosu (což nemíním nijak pejorativně). Ptáčci otevírají celou řadu témat, z nichž nejpalčivější se zdá být otázka utváření vlastní identity a to, jak moc se může představa o sobě samém míjet s realitou. Ohledávána je rovněž možnost porozumění mezi lidmi z různých kultur a národů. Jednou z výtek, které vůči inscenaci zazněly na rozborovém semináři, byla přemíra témat, z nichž si inscenační tým nedokázal vybrat, o čem chce vlastně hrát. V případě Ptáčků mi to však nijak nevadilo, lehká tematická rozříštěnost se k tomuto typu textů vlastně docela hodí. Vztah Izrael versus Palestina bývá v diskuzích často redukován na úroveň fotbalového zápasu, kde různí lidé fandí různým stranám, aniž by vnímali problém v jeho komplexitě. Je osvěžující vidět inscenaci, která se tímto tématem zabývá, ale zároveň se nesnaží být otevřeně politická a hledá kořeny problému, aniž by se snažila některou ze stran demonizovat.

LUKÁŠ DUBSKÝ
festivalový web zde foto Martin Špelda, Martin Kusyn o Ostravaru budeme psát v SADu 1/2026

</

Ladislav Čumba (3)
Tatiana Brederová (3)
Tomáš Vokáč (3)
Esther Žantovská (2)
Marie Reslová (2)
Peter Páluš (2)
Zuzana Felsberg (2)
Adriana Totková (1)
Markéta Polochová (1)
Martina Ulmanová (1)
Tomáš Hájek (1)
Věra Velemanová (1)

příspěvatelé

 Jakub Škorpiš
 Unknown
 Vladimír Mikulka
 host

varových signálů, které ukazují, že je něco v nepořádku. Inscenace režiséra Jana Holce vyniká především hereckou souhrou a emocionálně působivou gradací děje.

Ošklivec Druhou hrou Mariuse von Mayenburga uvedenou na letošním Ostravaru byl Ošklivec, což je dramaturgická sázka na jistotu. Absurdní komedie o ztrátě identity ve světě, který klade důraz na povrchní pozlátka. Spousta úderných a vtipných replik, a zároveň odlišný svět, v němž se příběh odehrává, nahání hrůzu.

Přišlo mi, že v ostravské inscenaci Pavla Gejguše občas nebyly úplně dotažené stříhy z jedné situace do další, možná i proto, že byli herci vedeni k menší míře grotesknosti, než bývá pro tento titul obvyklé. Ošklivec je hra, kterou stále dává smysl uvádět, viděl jsem ale již lepší zpracování.

Pláčci Zpočátku to vypadá, že Pláčci kanadsko-libanonského dramatika Wajdiho Mouawada budou jakousi izraelsko-palestinskou variací na Romea a Julii (hra vznikla v roce 2017 a slavila úspěch v řadě evropských divadel, u nás ji NDM uvedlo v české premiéře). Brzy se ovšem ukáže, že je konstruována mnohem rafinovaněji. Mouawad sice využívá konkrétní realie, ale dává příběhu i mysteriózní rovinu, jež text posouvá až někde k magickému realismu říznutému antickou tragédií.

Komplikovaná struktura hry je plná dlouhých monologů, inscenaci Aminaty Keity se ale daří - i díky nepředvídatelnému směřování děje - udržet diváckou pozornost (ačkoliv si myslím, že drobné zkrácení by přes tři hodiny dlouhému kusu prospělo). Režisérka zachovala určitý distanc, mnohé scény působí chladně, což mi ovšem v konečném důsledku přišlo jako rozumné řešení, které je kontrapunktem k textu, jenž v sobě nese značnou dávku patosu (což nemíním nijak pejorativně).

Pláčci otvírají celou řadu témat, z nichž nejpalčivější se zdá být otázka utváření vlastní identity a to, jak moc se může představa o sobě samém míjet s realitou. Ohledávána je rovněž možnost porozumění mezi lidmi z různých kultur a národů. Jednou z výtek, které vůči inscenaci zazněly na rozborovém semináři, byla přemíra témat, z nichž si inscenační tým nedokázal vybrat, o čem chce vlastně hrát. V případě Pláčků mi to však nijak nevadilo, lehká tematická rozřístnost se k tomuto typu textů vlastně docela hodí.

Vztah Izrael versus Palestina bývá v diskuzích často redukován na úroveň fotbalového zápasu, kde různí lidé fandí různým stranám, aniž by vnímali problém v jeho komplexitě. Je osvěžující vidět inscenaci, která se tímto tématem zabývá, ale zároveň se nesnaží být otevřeně politická a hledá kořeny problému, aniž by se snažila některou ze stran demonizovat.

LUKÁŠ DUBSKÝ

festivalový web [zde](#)
foto Martin Špelda, Martin Kusyn
o Ostravaru budeme psát v SADu 1/2026

Vystavil Vladimír Mikulka v 11:31:00

Žádné komentáře :

Okomentovat

Jsmo rádi, když diskutujete, ale prosíme, podepisujte se celým jménem.
Anonymní i nedostatečně podepsané příspěvky budou vymazány.
Vulgarity, urážky a off-topic komentáře se zapovídají.
Děkujeme

Napište komentář

